

ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЖЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Официално издание на Окръжната Постоянна Комисия.

Телефонъ № 418.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ:

За общини задължителенъ	200 лева
За Учил. Настоятелства задължителенъ	100 .
За кооперации, църковни Настоятелства, турски у-ща и частни лица	50 .

Окр. агенция: ул. „Чирпанска“ 10. — Варна.

Бончо Д. Генчевъ
Агентъ Застр. Д-во „Родина“
окр. съветникъ.

Застраховкитъ.

Единъ въпросъ по който има много да се говори и пише. Ще се задоволя, обаче, сега съ малкото мѣсто което имамъ, защото мисля, че идвамъ да го разбуля тъкмо тогава когато мнозина се сепиха за застраховка.

Застрахователното дѣло само по себе си е една твърдъ голѣма необходимостъ и като такава, то се е наложило въ всички културни страни на свѣта. За да се види до колко се е разпрострѣла тази необходимостъ, достатъчно е да се хвърли само единъ бегълъ погледъ върху клоноветъ на това дѣло; а тѣ сж не малко и твърде разнородни. Като се започне отъ застраховкитъ срещу пожаръ, за животъ — спестовностъ, обща злополука, сухопътенъ и морски транспортъ, срещу градобитието, кражди, разграбвания и много други нещастия които евентуално биха постигнали човѣчеството. Излишно е тука да говоря за застраховкитъ правени отъ нѣкои вертоузи срещу заболявания на гърлото, вилкитъ на ржцетъ и т. н.

У насъ за сега се работи най-вече върху нѣколкото само клона като пожаръ, животъ — спестовностъ, транспортъ и злополука отъ частнитъ застрахователни Д-ва, върху които вече съ законъ се упражнява държавенъ контролъ а застраховката на посѣвитъ противъ градобитието отъ специаленъ отдѣлъ при Централната Кооперативна Банка. Застраховки срещу моръ по домашния впрегателенъ добитѣкъ сключва за сега само едно застрахователно Д-во.

Въ случая ни интересуватъ клоноветъ пожаръ, животъ — спестовностъ, градобитието и моръ на добитѣка.

Пожаритъ по селата не сж редкостъ и липсата отъ гасителни уреди тамъ често пѣти прави щото пожара да носи доста сериозни загуби. Застраховкитъ по този клонъ сж твърде лесно достъпни, но все пакъ, за голѣмо съжаление, малко сж застрахованитъ сгради по селата на нашия окръгъ. Това споредъ менъ, се дължи на нищожнитъ печалби които може да даде този клонъ на застрахователнитъ агенти и тѣ по слабо го проагитирватъ.

Нѣщо повече може да се каже по клонъ „животъ — спестовностъ“. Този последния, като спестовенъ има и по сжкнижки премии, тѣй като въ края на осигурителния периодъ, ако осигурения е живъ, следва да получи самичѣкъ осигурената на последнитъ си сума. Тези по високи премии даватъ възможностъ на дружествата да отчитатъ по хубави печалби на агентитъ си и ето защо, последнитъ повече се силаятъ да го прокарватъ, и до нѣкъде имъ се е удало това, по нашитъ села. Все пакъ, обаче, азъ мисля, че е направено много малко по него. Причинитъ за да бѣде слабъ и този клонъ сж твърде много. Азъ ще набележа само нѣколко: Отъ ед-а страна липсата на парични средства у нашия селенинъ, поради нѣколко годишната слаба реколта въ нашия окръгъ; отъ друга — липсата на опитни агенти които да умѣятъ да внушатъ на нашия селенинъ грамадното значение на тази застраховка и отъ трето — вината на самитъ застрахователни дружества, които често пѣти поверяватъ сключван то на застраховки на недобросъвестни лица и съ това излагатъ въ това хубаво дѣло. Азъ нѣма да споря че има и вина и въ нашето непостоянство.

Много пъти и на много мѣста съмъ чувалъ да казва нѣкой че му изгорѣли пари дадени за застраховка за животъ; това става когато нѣкой е внесълъ само една — две вноски и понататъкъ се дезинтересиралъ отъ участието на застраховката си. Споредъ менъ, застрахователнитѣ дружества даватъ твърде хубави отсрочки за плащане вноскитѣ и въ тези срокове всѣки сериозенъ осигуренъ може да посрещне платежа. По този начинъ специално, азъ и другъ пътъ ще се повърна.

Градобитияната! Това е огледалото на нашия селски, тъй нареченъ „немукастлъкъ“. Азъ не вѣрвамъ, пъкъ дано да не е вѣрно, да има нашъ селски който да не си е скубалъ коситѣ за немарливостта си. Та въже по добръ може да се огледа нашата немарливостъ. Да прекарвашъ отъ равни зори до късна вечеръ съ плуга и мотиката на полето, да оросишъ земята съ потъ, да вложишъ цѣлъ едногодишенъ трудъ и на края когато да съберешъ вече плода на този свой трудъ, бѣлъ градоносенъ въртяцъ се облакъ само за нѣколко минути да разруши всичко и те остави голъ и гладенъ! Ето това е то градобитияната. Градъ гладъ не прави! Каква глупостъ! Попитайте нѣкого отъ Есетли, Орта-кѡй, Пашантъ и др. села, да видите тъй ли е?

А какво се плаща на Банката за тази застраховка? Всѣки знае че вноскитѣ сѫ Нищожни и че тѣ за улеснение се плащатъ подиръ харманъ.

Моръ на домашния впрегателенъ добитѣкъ! И дѣцата у насъ знаятъ че добитѣкъ това сѫ ржцетѣ на нашия земеделецъ. А има ли селска къща която да не е закопавала работенъ добитѣкъ? Има ли селски, който да не е чаждалъ своето безсилие при липса на последния? Какво сѫ ралото и колагата безъ добитѣкъ? — Една нула само. Застраховката на добитѣкъ е ефгена и всѣки може да я направи при добра воля.

При тези тежки времена при които сега живѣе нашето онеправдавано отечество, застраховката се явява като единъ необходимъ данѣкъ и той трѣбва да бѣде плащанъ съ охота.

Земледѣлци, не бѣгайте отъ застраховката а я търсете.

Варна, 29 юни 1927 год.

П. Димитровъ
Секр. бирникъ с. Здравецъ.

Предъ нови Хоризонти.

На 19 юний т. г. се откри извънредната сесия на XXII общин. Народно събрание.

Тежка задача лежи върху плещитѣ на народнитѣ избраници.

Предстои да се върви по трудния, но спасителенъ пътъ на финансово — стопанско заздравяване на страната. Несъмнено е, че на прѣвъ планъ въ реда на тая програма ще трѣбва да се спасятъ общинитѣ отъ дѣшната финансово-стопанска безпѣтица — ще трѣбва да се създаде новъ законъ за градскитѣ и селски общини. Последниятъ урежда живота на единъ отъ основнитѣ елементи на държавното устройство, основниятъ самоуправяющъ институтъ.

А крайно време е щото тоя въпросъ да намѣри своето разрешение.

Всѣки познава и чувствува въ сегашно време финанситѣ на общината. Е ли тя богата, сигурни ли сѫ нейнитѣ приходи, реализира се и бюджета на окр. съветъ и институтитѣ при него, а задачата възложена на разнитѣ фондове става лесно постижима.

Историята ни показва че още древни времена държавитѣ сѫ гледали най-сериозно върху общинскитѣ богатства, които сѫ дирижирали стопанската имъ политика.

Формата на сегашния общински бюджетъ трѣбва да притѣрпи изменение въ съгласия съ бѣдѣщия Законъ. Ако тѣ (общинитѣ) останатъ да бѣтатъ по сѣция пътъ на съществування — сами ще увѣхнатъ.

Всички тия положения трѣбва да спратъ вниманието на законодателя върху тая действителност, на тоя социаленъ стопански въпросъ, който налага едва операция на общинския трупъ за да се даде прогресъ на здравето.

Статистиката ни говори, че 65% отъ общинитѣ сѫ до толкова несъстоятелни че едва ли могатъ да си платятъ въвъ отъ заплатитѣ и Държавния Вестникъ.

Следъ войната българинтъ почна да съзнава че пестенето на времето е едно богатство и вмѣсто да се извървява до седалището на общината за най-обикновена работа рѣши такова да има въ своето си село или най-близкото такова. Но отитѣ сигурни приходи на общината, породиха едно несъответствие между нуждата отъ община и средствата и за издрѣжка.

Чуватъ се вече гласове и за връщане назадъ — сгрупиране на общинитѣ. Такава една система естествено не може да утрае дълго време. Сама по себе си тя ще доведе до реформи.

Служителитѣ при изборнитѣ учреждения, тия неуморни работници подъ схлупенитѣ стрехи на селскитѣ канцеларии, трѣбва да се отърватъ отъ сегашното положение на зависимостъ, да ставатъ жертви на изострени страсти и гонения. Върху тѣхната съдба следва да се помисли. Да се ста-

близира положението имъ. Ъ Тсж които ще прилагатъ закона.

Актуелни въпроси чакатъ своето разрешение.

Съ общи усилия да заинтересоваме новата камара въ справедливостта на исканията и съ сътрудничеството на всички, да се изкове закона за общинитѣ.

Д-ръ В. Пачевъ.

Заразнитѣ болести по домашнитѣ животни.

4

Причини, разпространение и борба съ тѣхъ.

Патогенното (болестотворното) действие на микроорганизмитѣ е едно отъ най важнитѣ имъ свойства и отъ гледището на медицината (човѣшката и ветеринарна) то ни интересува най много. Това свойство на бактериитѣ се нарича *патогенитетъ*, а самитѣ бактерии се наричатъ *патогенни*. Не всички бактерии иматъ това свойство. Групата на строго сапрофитнитѣ бактерии, т. е тия, които живѣятъ изключително въ мъртви срѣди, сж свършено безвредни и ние можемъ съ много видове отъ тѣхъ да захранимъ въ каквото искаме количество топлокрѣвни животни, или да ги инжектираме подкожно, или направо въ венитѣ имъ (интравенозно), безъ сжщественна вреда за тѣхъ. По различнитѣ слизисти ципи, като напр. въ устата, или пѣкъ на храносмилателния апаратъ (стомаха и червата), както вече имахъ случаи да спомена още въ началото, живѣятъ множество бактерии, които обикновено сж не само свършено безвредни, за човѣка и животнитѣ, но напротивъ, като възбудители на възлаганieto на хранителнитѣ материи, сж въ извѣстно отношение и полезни.

Подобни бактерии се наричатъ *непатогенни* (неболестотворни)

Това подраздѣление, обаче, не може да бжде строго и въ пълна смисълъ на думата прокарано и да служи като строга характеристика на бактериитѣ, защото има бактерии, които дѣйствително не могатъ да растатъ (вегетиратъ) въ живото тѣло на човѣка и животнитѣ и да упражняватъ върху него болестотворното влияние, но тѣ като живѣятъ и се размножаватъ вънъ отъ него, въ природата, въ мъртва срѣда, могатъ да предизвикатъ разлаганя, чийто продукти сж отровни за човѣка и животнитѣ. Отъ друга страна, много отъ ония бактерии, които обитаватъ храносмилателния апаратъ на животнитѣ и човѣка и при нормално състояние сж безвредни за тѣхъ, при заболявания по други причини, или при случайни наранявания и повреди на

слизеститѣ ципи, ставатъ болестотворни и предизвикватъ тежки заболявания. Има най-после бактерии, които безъ всѣко нарушение и опасностъ за нашето здравословно състояние, обитаватъ въ нашата уста напр., но които при други животни, като глѣзби, зайци, мишки и т. я. могатъ да предизвикатъ смъртъ—ниско кръво-отравяне, ако бждатъ вкарани въ тѣлото имъ презъ най-малката поврѣда на кожата.

Отъ това се вижда, че и най безвреднитѣ бактерии при дадени условия, или при извѣстенъ видъ животни, могатъ да бждатъ *потогенни* (болестотворни), а отъ това слѣдва, че *непотогенността* на много отъ бактериитѣ не е тѣхно абсолютно качество.

За да могатъ да упражнятъ своето болестотворно влияние върху човѣшкия и животински организъмъ, необходимо е бактериитѣ да проникватъ въ него.

Това проникване става по слѣднитѣ патища (врата, атрии): 1) Чрѣзъ *храносмилателния апаратъ*. Н-е видѣхмъ вече, какво количество бактерии съдържатъ водата и храната, които въе всѣкидневно употребяваме и следователно, какво количество бактерии приблизително при всѣки залѣкъ храна поглѣщаме. Затова храносмилателния апаратъ е главната врата, прѣзъ която бактериитѣ проникватъ въ организма ни. 2) Чрѣзъ *дихателния апаратъ* Той съставлява сжщо една отъ голѣмитѣ врати, чрѣзъ които микробитѣ проникватъ въ организма и че това е така, лесно ще се убедимъ, стига да си спомнимъ, казаното още въ началото, че споредъ чистотата, или не, на въздуха, когато дишаме, ние поглѣщаме приблизително 23—50000 микроби въ 24 часа, отъ които разбира се една частъ полепва по слизиститѣ ципи и на носа и на гърлото, а друга отива въ бѣлитѣ дробове. 3) Чрѣзъ *кожата и слизиститѣ ципи*. Прѣзъ здравата и неповрѣдена кожа бактериитѣ не могатъ да проникватъ въ организма. Това става при повредитѣ (наранявания и убождавания), или пѣкъ чрезъ поритѣ на различнитѣ жлѣзи, които се намиратъ по нея. Като входна врата за микроорганизмитѣ служатъ и различнитѣ слизисти ципи (на очитѣ, устата, на половитѣ органи) и за много микробитѣ прѣдставляватъ сгодна почва за развитие, безъ даже да иматъ нѣкаква повреда.

Не всички бактерии, които сж попаднали на нѣкоя отъ изброенитѣ входни врати, проникватъ въ организма. Едни отъ тѣхъ оставатъ на входната врата и се развиватъ и размножаватъ тамъ, като отдѣлятъ особенни отрови, които изпращатъ съ кръвта въ него, каквато е напр., случая съ тетануса и съ това му причиняватъ *отравяние* (интоксикация.) Други се размножаватъ само въ тъканитѣ на най-близкитѣ околности на входното

мѣсто, което се възпала и тоя процесъ се нарича *инорекция*. Разнасянето на бактериитъ въ организма става по-нататъкъ отъ тукъ чрѣзъ кръвта, която сѣщо се наводнява съ бактерии.

Огровното дѣйствие на патогеннитъ микро-организми върху човѣшкия и животински организъмъ, както вече споменахме, се състои въ отдѣленето на отрови, които провикватъ въ него или отъ входнитъ врата на бактериитъ, или пъкъ му се предаватъ направо отъ развиващитъ се въ самия него и за негова смѣтка бактерии, или най-послѣ, тѣ биватъ поглѣщани отъвнѣ съ различнитъ хранителни материали, върху които тѣ сѣ се развили. Степенъта на тѣхното отровно дѣйствие зависи отъ твърдѣ много обстоятелства и на първо мѣсто отъ вида на самитъ бактерии, които могатъ да иматъ по-слабо, или по-силно отровно дѣйствие, както напр. и различнитъ познати намъ отровни гъби, растящи по горитъ и полетата; послѣ то зависи отъ количеството на отдѣленитъ отрови, отъ мѣстото, отъ гдѣто тѣ сѣ проникнали въ организма, както и отъ силата на противодѣйствието, което клетките и тъканитъ на животинския организъмъ указватъ на тия отрови, т. е. отъ силата на *защитителнитъ средства*, съ които той разполага *наследствено*, или пъкъ е придобилъ въ послѣдствие, които се изразяватъ въ едно по-големо, или по-малко *противодѣйствие* на всѣки организъмъ прогнѣвъ отровното дѣйствие на различнитъ бактерии.

Това противодѣйствие може да се сравни съ противодѣйствието на всѣка една държава при нашествието на нѣкъ й външенъ неприятель, при което успѣха ѝ зависи отъ отношенията между нейнитъ и неприятелски сили.

(слѣдва)

Н. Ладозовъ.

Земледѣлието и скотовѣдството като постъ на живота.

Не безинтересно е да се впуска човѣкъ въ размисления, коя е била оная голяма причина, която е карала човѣка да търси сигурни начини за своето сѣществуване, когато той се е скиталъ самъ, далечъ отъ всѣко общество, стремящъ се да вземе връхъ както надъ себеподобнитъ си, тъй и надъ винаги грозящата го опасность отъ разни животни въ борбата за самосъхранение.

Тази е била главната грижа на първобитния човѣкъ. Наредъ съ нея е била и грижата да намѣри храна и утоли своя гладъ. При различнитъ природни условия въ които той е живѣлъ, се обуславялъ начина и средствата за търсенето на храната му.

Ако тогавашниятъ човѣкъ е живѣлъ въ гориста мѣстность, той се е занимавалъ съ ловъ. Като се знае съ какви първобитни оръжия си е служилъ, като камѣкъ, забитъ да дърво или само едно дърво, лесно е да си представимъ какви голѣми трудности е срещалъ той въ борбата за своето сѣществуване. Ако ли пъкъ е живѣлъ край вода, за своя лична безопасность е построявалъ колибата си надъ водата, на колове и се е занимавалъ съ риболовство. За целъта си е служилъ съ рибени кости, наподобяващи вѣждици. Но, когато природнитъ стихии не сѣ му позволявали да ходи на ловъ, той е трѣбвало да гладува. При такива условия на живота, пълни съ тревога за неговото утрешно сѣществуване, той може би се е замислялъ, като по такъвъ начинъ ще може да се запаси съ храна, за да не остава безъ такава въ дни, когато се явяватъ различни пречки за нейното намиране. Така е започналъ първобитния човѣкъ да хваща дивитъ животни живи, да ги опитомява и по такъвъ начинъ да служатъ тѣ за неговитъ лични нужди. Въ своето странствуване той е разбралъ и ползата отъ различнитъ растения, започналъ е самъ да ги отглежда и по такъвъ начинъ отъ дивакъ, започналъ е да се приобщава къмъ своитъ близки, да използва богатата, които му е дала природата съ тѣсна помощъ. Помощъта на неговитъ близки е била вече и полезна за запазване на всичко онова, което е придобилъ съ трудъ отъ различни напасти.

По такъвъ начинъ се е образувало стопанството, което съ течение на времената е легнало въ основата на човѣшкия животъ. Историята въ по-късни времена ни учи, че различнитъ народи сѣ водили помежду си ожесточителни войни само заради извѣстни плодородни области, които сѣ давали неизчерпаеми блага на хората.

Извѣстно е и на насъ каква Божия

благодатъ сж били долините край рѣка Нилъ.

По такъвъ начинъ могло е челоувѣчеството да се запасява съ храни, следъ като е изпитало и природните стихии, за по-дълго време, за да не се лишава въ неплодородни години отъ храна. Така че, единствената грижа на човѣка не е била вече да дири само храна, а и да се замисли върху изграждането на по-голѣмъ общественъ животъ, удовлетворявайки второстепенните му нужди.

Въ основата си днескашното земледѣлие и скотовѣдство лежатъ на сжщитѣ начала, както зараждащитѣ се първобитни: да усигорятъ пълното сжществуване на човѣка.

Така че, земледѣлието и скотовѣдството сж били главната опора на човѣшкия животъ отъ преди хиляди години, а още по-вече въ по-новитѣ времена, когато човѣкъ има да мисли за висши постижения въ напредъка на цивилизацията.

Съ тѣзи нѣколко думи, казани като предговоръ за развитието на земледѣлието и скотовѣдството, ще се занимаемъ и съ днескашните условия, при които тѣ се намиратъ — частично у насъ, като изходна врата за благоденствие и напредъкъ.

Земледѣлието и скотовѣдството сж се развивали почти едновременно. И понеже въ своето развитие тѣ сж тѣсно свързани, повечето отъ земледѣлското население се занимава и съ двата поминѣка.

Въ страни, обаче, въ които индустрията е вземала връхъ и е отнела множеството работни рѣце, които по-рано сж изсмуквали блага изъ недрата на земята, тамъ тия два поминѣка сж започнали да упадатъ, населението се е съсредоточвало въ индустриалните центрове, като по такъвъ начинъ, производството на продукти отъ земледѣлски характеръ не е могло да задоволява обикновени нужди на населението. Този въпросъ е билъ отъ много важнитѣ и е трѣбвало да получи своето разрешение. Тогава сж замислили по разни изкуствени способи да увеличатъ продуктивността на земята и сж изнамирали по усъвършенствени земледѣлски съоръжения.

Всичко това е дало разбира се своитѣ положителни резултати, но при на-

личността на едно грамадно консумиращо население, ставало е нужда да се внасятъ храни и добитѣкъ отъ други държави, които сж запазили по-силно своя земледѣлски характеръ. Впоследствие, нуждада отъ задоволяване на необходимитѣ и всѣкидневни нужди на човѣка се превръща въ цѣла стопанска политика за отдѣлните народи, които сж искали да се отърсятъ отъ всѣка зависимост на коя и да е държава и сж започнали своята колониална политика. Колониите сж произвеждали всички земледѣлски продукти, а сж получавали необходимитѣ фабрични произведения. И тая държава, която въ своята политика е съумѣла да заплъни всичките свои нужди и въ неспирния си стремежъ за по-голѣмо господство, съ своето свръхпроизводство е започнала да работи въ областта на конкуренцията спрѣмо другитѣ народи.

Всичко това се отнася разбира се, за по-голѣмитѣ народи, които не сж срещали пречки въ стремежа си за все по-голѣмъ напредъкъ и по-голѣми завоевания въ тия области. Тѣй обаче, въпроса не стои съ нашата малка България. Едва отърсила се отъ гнета на робството, тя е трѣбвало да трѣгне по пътя на първобитното, но разумно използване на земята и постепенно да започне своето модернизиране споредъ нарастващите нужди, безъ обаче да прави голѣма стопанска политика.

Преди всичко България е земледѣлска страна.

За това погледитѣ на всички сж били отправени къмъ земята, като източникъ на народни богатства.

Пъкъ и отъ друга страна българинътъ е тѣй много работливъ, че макаръ и съ примитивни начини на използване земята, той е смогвалъ да задоволи належащите народни нужди.

Всичко това обаче го е ангажирало твърде много, затова у насъ е започнала да си пробива пътъ идеята за по-разумно използване на земята, т. е. постепенното модернизиране начинитѣ за нейного обработване и извличане максимумъ блага отъ нея.

Следъ като нашия селянинъ е видѣлъ опититѣ и отличитѣ резултати, съобразно съ средствата си, пъкъ и съ

Решения на Върх. См. Палата.

Преписъ

Върховна
Смътна Палата
№ VIII-4066
23 април 1926 год.
София

До Министерството на Зе-
мледѣл. и Държав. Имоти.
До Министер. на Вътреш.
Работи и Народното здраве.
До Окр. Смътни Палати.

помощта на държавата, нему вече се дава възможност да се ползва отъ тия нововъведения въ земледѣлието. Това обаче е началото. Има още много да се работи. Докато нашата и безъ това богата земя задоволи напълно труда на земледѣлца, като по такъвъ начинъ го свърже още по-здраво къмъ земята. И понеже земята е кърмачката на нашия народъ, той ще види голѣмата задача, която изпълнява и не тъй лесно ще се раздѣли съ нея, както правятъ днесъ мнозина млади селски синове, които мислятъ че ще намѣрятъ разковничето на живота въ града и чужбина, напуцатъ селото безъ да съзнаватъ, че вършатъ единъ голѣмъ грѣхъ спрямо своя народъ.

Официаленъ отдѣлъ

Окръжно.

Варненска
Окр. Пост. Комисия
№ 2322
22. VI 1927 г.
г. Варна

До Г. г. Общинскитѣ кме-
тове, Председател. на учил.
настоятел., Управ. Окр. сто-
панство, Управ. на Окр. Ле-
чебница, Окол. лѣкари и фел-
дшери въ окръга.

Отъ направения прегледъ на препискитѣ въ Комисията се установява, че много отъ тѣхъ стоятъ не свършени и чакатъ отговоръ, макаръ, че по нѣколко пѣти е напомняно да се отговори за да може да се гури край на тия преписки, които стоятъ отъ години и сѣ се натрупали доста много.

Комисията като съобщава това на горнитѣ длъжностни лица предлага имъ за последенъ пѣтъ да отговорятъ на всички преписки които се водятъ съ Комисията, най-късно до 10 юлий т. год., иначе Комисията ще бѣде принудена да иска наказанието имъ, каквото е сторила съ нѣкои кметове и секретаръ бирници.

Предупреждаватъ се сѣщитѣ длъжностни лица за въ бѣдаще да отговарятъ на всички преписки съ Комисията най-късно до 10 дни отъ получаването имъ.

за Председателъ: А. Ивановъ.

Секретаръ: Н. Николиевъ

Върховната смътна палата, общо събрание на отдѣленията ѝ, въ заседанието си отъ 22 април 1926 г., се занима съ повдигнатия въпросъ отъ Софийската окръжна смътна палата, предметъ на точка III отъ протокола № 50 отъ 27. I. 1926 г.,

1) Лесничейтѣ при годишнитѣ си отчети за въ бѣдаще да прилагатъ следнитѣ книжа:

1) кв. книга, срещу която сѣ постѣпили всички приходи отъ държавнитѣ гори.

2) Надлежно завѣрено извлечение отъ приходо — разходната книга (дневикъ)

3) Оригиналитѣ парични преписки при описъ, подредени и прономѣровани по реда на записването имъ въ дневника: а) вносни листове за сумитѣ получени отъ продажбата на позволителни книги за общинскиѣ и частни гори и актовитѣ книги: б) вноснитѣ листове срещу внесениѣ на приходъ суми останали на хранение въ клоновѣтѣ и агентуритѣ на Б. Н. Б. по специалнитѣ текущи смѣтки за оправдалитѣ се и непотърсили сумитѣ до три години: в) вноснитѣ листове и издавателнитѣ таквива по продажбата на конфискуванитѣ вещи и материяли по нарушение закона за горитѣ, лова и риболовството съ 5% удържки за фонда г) цѣлитѣ тържни преписки по продажбата на главнитѣ и второстепенни горски продукти отъ държавнитѣ гори и пасбища: д) вноснитѣ листове за доброволно внесениѣ глоби по нарушение закона за горитѣ, лова и риболовството съ актоветѣ и постѣпленията и внесениѣ листове за внесенъ наемъ отъ бичкиджийници и др. подобни.

4) Всички кочани „позволителни“, срещу които общинитѣ сѣ събирали приходитѣ отъ държавнитѣ гори.

II. Отчетницитѣ при общинитѣ къмъ годишнитѣ си отчети за въ бѣдаще да

представятъ всички кочани „позволителни“, срещу които сж събирани приходи отъ общинскитъ гори.

III. Окръжната смѣтна палата, въ които сж постѣпили за проверка кочани позволителни за минало време, да ги провѣрватъ при наличността на разполагаемитъ по тѣхъ данни.

Настоящото решение да се съобщи на Министерството на Земледѣието и Държавнитъ Имоти и Министерството на Вътрешнитъ Работи и Народното Здраве за сведение и надлежно разпореждане, а на Окръжнитъ смѣтни палати за сведение и изпълнение.

Председателъ: (п) не се чете.

Секретаръ: (п) не се чете.

В ъ р н о,

при Шуменската Окр. Смѣт. Палата

Секретаръ: Ив. С. Лазаровъ

Върховна
Смѣтна Палата
№ VII—3639
9 априль 1926 год.
София

Препись

До Господина Председа-
теля Шуменската Окръжна
смѣтна палата.

Съобщавамъ, Ви Господине Председателю, за сведение и изпълнение решението на общото събрание на Върховната смѣтна палата отъ 6 априль 1926 г. протоколъ № 41 точка VI.

Върховната смѣтна палата, общо събрание на отдѣленията ѝ, въ заседанието си отъ 6 априль 1926 г. се занима съ повдигнатия въпросъ отъ Крепчанската селска Община — Поповска околия съ писмо № 33 отъ 16 I. 1926 година съ следното съдържание.

„Презъ 1924 г. на 18 май вмахме избори за общински съвети избора се произведе и утвърди, продължава този последния до 7 септемврий 1925 г., отъ която дата се назнача 3—чл комисия, следъ кратко управляване се произведе новъ изборъ на 29 ноемврий 1925 г. прати се на Шуменския Окръженъ Сждъ за опредѣляне съветъ, последния се утвърди и преди да се преизбере кметъ

и пом. кметъ половината отъ съвета си даде уставката и се разтури този и на 15 януарий 1926 г. постѣпи нова 3—чл. комисия.

Моля пишете ни въ въ най-скоро време имали тази 3—чл. комисия права на общинския съветъ и гласува общински и училищенъ бюджетъ, като се има предъ видъ последното изменение на чл. 23 отъ закона за селскитъ общини публикувано въ Д. В. брой 261 отъ 21 II. 1923 година

За да се произнесе по тоя въпросъ, Палата взема предъ видъ:

Съгласно забѣлежката къмъ чл. 23 отъ закона за селскитъ общини, при разтуряне на съвета следъ двукратно произвеждане избори за общински съветници, когато неможе да се конституира общинския съветъ поради касиране избора, или ново разтуряне съвета, или пъкъ когато следъ констатиране на съвета стане ново разтуряне, вследствие на които причини общината се управлява отъ тричленна комисия, последната може да гласува общински и училищенъ бюджетъ. Въ дадения случай, понеже отъ писмото на поменатата община се вижда, че условията, изискуеми се отъ закона забѣлежката къмъ чл. 23 отъ закона за селскитъ общини сж на лица, тричленна комисия може да гласува общинския и училищенъ бюджетъ.

По тия съображения, Върховната смѣтна палата,

Р Е Ш И:

Да се съобщи на Крепчанската селска община, че сегашната тричленна комисия може да гласува общинския и училищенъ бюджети.

Председателъ: (п) Геннадиевъ

Секретаръ: (п) Шалварджиевъ

В ъ р н о,

при Шуменската Окр. Смѣтна Палата

Секретаръ: Ив. С. Лазаровъ

Варнен. Държ. Подвижна Земл. Катедра**Хвърчащъ листъ****Заоравайте стърнищата.**

Една Чехска народна мъдростъ казва: последната кола, която отиде да вдигне снопитѣ, трѣбва да зане плуга на нивата.

Въ страни, като Чехия, Германия, Дания и др. където земледѣлието е много напреднало, тамъ по настоящемъ въпросъ не може да става, дали има полза отъ подметането на стърнищата веднага следъ жетва, или не. Това всички земледѣлци въ тия страни го знаятъ и вършатъ и то е станало народенъ обичай, по сяленъ отъ законъ.

Нѣщо повече, понеже следъ пожънване посеитѣ, нивитѣ бързо губатъ влагата си, то тоя обичай трѣбвало да се измени и то тѣй, че не последната кола, която отива да вдигне снопитѣ да занесе и плуга, но преди да се отиде за снопи, стърнищата трѣбва да се заоратъ.

За страни като България, където обикновено владѣе суша презъ цѣлото лѣто, извършването на тая много важна въ земледѣлието работа—подметането стърнищата трѣбва да става веднага следъ жетва, преди да сж вдигнати снопитѣ. Този обичай постепенно си пробива път и у насъ, но се още не се е наложилъ въ практиката.

Да видимъ сега каква е ползата отъ подметането на стърнищата.

Съ подметането на стърнището, т. е. изораване нивата веднага следъ жетва, плитко на 7 до 8 сантиметра се постига следното:

1) Запазва се влагата въ почвата и нивата може да се подготви за засѣване още презъ есента, или рано на пролетъ. Изораната нива веднага следъ жетва още презъ месецъ Юний до месецъ Мартъ презъ пролѣтѣта лежи на угаръ цели 9 месеца, тѣй че спокойно може да засѣе, вместо да се остави празна (ялова) угаръ презъ целата следующа година.

2) Заровеното плитко стърнище к други буреи бързо огнива и наторява нивата.

3) Съ заравяното стърнището и бурена въ нивата, веднага следъ жетва, заравятъ се и всички сѣмена на разни плевели, а съ това се принуждаватъ да поникнатъ; тѣй поникналитѣ бурени не могатъ да завържатъ семе, защото съ есенната оранъ се унищожаватъ следователно унищожаватъ се буренитѣ въ нивитѣ, които отнематъ влагата и храната на посѣвитѣ.

4) Ниви изорани веднага следъ жетва запазватъ влагата си и могатъ рано на есень да се оратъ дълбоко съ плуга, а на пролѣтъ само съ едно плитко разрохчаване да се засѣятъ.

5) Пролѣтнитѣ посѣви даватъ много по-голямъ приходъ, ако нивитѣ сж били приготвени по описания начинъ.

6) Съ въвеждането подмѣтката на стърнищата и други малки подобрения премахватъ се угаритѣ (яловитѣ), които не носятъ нищо за земледѣлца.

Ето тия сж на кратко изгодитѣ отъ подметането на стърнищата.

Тая година има изобилна влага въ почвата която особено благоприятствува за заораване на стърнищата, така че и най обременения съ работа земледѣлецъ ще има възможность да подметне стърнището.

Да се не забравя и това, че всѣка богата реколтъ, като тая годишната изчерпва много отъ ценитѣ за растенията хранителни съставни части на почвитѣ и тя обеднява. Съ зараване на стърнището се отстранява до известна степенъ това изчерпване, тѣй като стърнището и бурена бърже огниватъ и наторяватъ отчасти нивитѣ.

Самото заораване се извършва плитко на 7—8 см. и то съ обикновенъ плугъ. Ако има дуплемезенъ още по-добре, защото за кратко време ще се заоре двойно по-голяма площъ ниви.

Разумнитѣ земледѣлци ще трѣбва да възприематъ тая, малка, но отъ голѣмо значение реформа. Тѣхнитѣ собствени интереси имъ повеляватъ да използватъ това що по-напредналитѣ земледѣлци отдавна сж възприели и сж сполучили да увеличатъ дохода отъ земята си двойно и тройно.

Варна, 1927 година.

Директоръ Катедрата Агрономъ: П. Поповъ.

Печатница и Хромолиитография
„Просвѣщение“
на П. Зенгиновъ — Варна.
Поръчка № 439.